

Arrest

nr. 198 522 van 24 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 december 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 december 2015 en dient op 9 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 29 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Tarakhel in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U werkte als riksja chauffeur in uw district. Op een dag vervoerde u zes personen die wapens bij zich hadden. Ze zeiden dat ze taliban waren en vroegen u om hen te vervoegen. Later die dag vond er een gevecht plaats tussen de politie en de taliban waarbij vier talibs om het leven kwamen. U ontving drie dreigbrieven en werd twee keer telefonisch door de taliban bedreigd. Zij beschuldigden u ervan spion te zijn. U ging dit aangeven bij de politie maar zij konden niets voor u doen. Wanneer u thuis kwam zei uw broer dat de taliban was langsgeslagen. U vertrok eind oktober 2015 uit Afghanistan en kwam op 8 december 2015 in België aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara, een taskara van uw vader, een dreigbrief, een klacht aan het districtshuis en een document met betrekking tot de verkoop van jullie grond neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit, uw afkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn identiteit, afkomst en reële verblijfssituatie, zowel in zijn land van origine als het land van feitelijk verblijf, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die rechtstreeks betrekking hebben op de identiteit, afkomst en reële verblijfssituatie van de asielzoeker, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn identiteit, zijn afkomst en zijn reële verblijfssituatie ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij of zijn familie ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Uw kennis over uw regio is dermate beperkt en incorrect dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman. U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Tarakhel, één minuut wandelen van het dorp Dehmazang en een riksja chauffeur geweest te zijn in uw district (CGVS, p. 3, 8 en 11). Het is dan ook zeer opvallend dat u geen idee blijkt te hebben van de rivieren in uw district en uw provincie. Uit informatie blijkt dat de Alingar en de Alishang samenkomen in het district Mehtarlam. In uw district vloeit deze rivier samen met de Kaboel-rivier. Vervolgens stroomt deze rivier verder in de richting van Darunta, en komt voorbij Darunta Nangarhar binnen. U verklaart dat uw dorp op 15 minuten wandelen van een van de rivieren van Laghman ligt (CGVS, p. 10 en 11). Gevraagd wat de naam van die rivier is zegt u dat Laghman twee rivieren heeft, de Alishang en de Alingar, en dat deze samenkomen in Darunta maar dat u niet weet welke van de twee de

bewuste rivier naast uw dorp is (CGVS, p. 10). Het is niet alleen vreemd dat u niet weet welke rivier naast uw dorp stroomt, uw stelling dat deze twee rivieren samenkomen in Darunta is incorrect. Deze rivieren komen immers reeds samen in het district Mehtarlam, stroomopwaarts van uw dorp, en stromen dan pas, als één rivier, uw district binnen. Uw stelling is nog opmerkelijker gezien uw bewering als riksja chauffeur ook naar Pul-e Jogi te zijn geweest (CGVS, p. 8). De regio Jogi ligt immers in het district Mehtarlam, exact op de plaats waar de Alishang en de Alingar samenstromen. Dat u dan zegt dat deze rivieren in Darunta samenkomen –u zou dit van de ouderen hebben vernomen– doet nog meer twijfels rijzen (CGVS, p. 10).

Het is tevens vreemd dat u niet kan zeggen van waar de Alishang en de Alingar in de richting van uw dorp stromen (CGVS, p. 10). De Alishang stroomt vanuit het district Dawlatshah via het gelijknamige district Alishang langs Mehtarlam-stad voor deze samenvloeit met de Alingar. De Alingar loopt van Nuristan door het gelijknamige district Alingar alvorens in het district Mehtarlam samen te komen met de Alishang. Gevraagd wat er stroomopwaarts langs de Alingar-rivier – de rivier naast uw dorp – ligt kan u geen antwoord geven (CGVS, p. 10). Nogmaals gevraagd welke regio's, steden of provincies er stroomopwaarts liggen kan u opnieuw geen antwoord bieden (CGVS, p. 10). U wordt vervolgens zelfs gevraagd of Mehtarlam al dan niet stroomopwaarts langs de Alingar ligt maar ook op deze vraag kan u geen antwoord geven (CGVS, p. 10 en 11).

U wordt verder gevraagd of er naast de Alishang en de Alingar nog een andere rivier door uw provincie stroomt waarop u vreemd genoeg antwoordt van niet (CGVS, p. 10). Naast de rivier die gevormd wordt door de Alingar en de Alishang stroomt ook de Kaboel-rivier door uw district. U wordt er vervolgens op gewezen dat de Alingar en de Alishang nog samenkomen in een andere grote rivier maar ook dan kan u de Kaboel-rivier niet vermelden. Na enige stilte gokt u dat het mogelijk de "Behsud-rivier" zou kunnen zijn (CGVS, p. 11).

U kent de plaats Darunta, waar er een dam gelegen is en waar de Alingar/Alishang in de Kaboel-rivier stromen. Het is dan weer opvallend dat u niet weet wat er voorbij Darunta ligt. Gevraagd in welke richting de rivier voorbij Darunta verder stroomt zegt u het niet te weten (CGVS, p. 10). Nogmaals gevraagd welke regio's, steden of provincies er voorbij Darunta liggen zegt u opnieuw dit niet te weten (CGVS, p. 10). Voorbij Darunta ligt de provincie Nangarhar en de stad Jalalabad. Dat u hier geen enkel idee van heeft doet ernstig twijfelen aan uw bewering heel uw leven in deze regio te hebben geleefd.

U zegt verder dat er een grote brug in Surkhakan is waarover u diende te gaan om dit dorp te bereiken (CGVS, p. 9 en 12). U zegt dat er verder nog twee bruggen in het dorp Qarghayi liggen (CGVS, p. 12). Gevraagd over welke rivieren deze drie bruggen gaan zegt u dat deze over de Alingar liggen (CGVS, p. 12). Gevraagd of deze bruggen daadwerkelijk alle drie over de Alingar liggen zegt u te denken dat de twee bruggen van het dorp Qarghayi over de Alingar liggen en de andere brug over de Alishang (CGVS, p. 12). Gevraagd of de brug van Surkhakan daadwerkelijk over de Alishang ligt zegt u louter "Alishang, Alingar" en zegt u tegen de tolk een van de twee te vermelden (CGVS, p. 12). De brug van Surkhakan gaat echter over de Kaboel-rivier. U wordt er dan op gewezen dat deze brug over een andere rivier ligt maar u blijkt nog steeds geen idee te hebben van het feit dat de Kaboelrivier door deze regio loopt (CGVS, p. 13).

Een dergelijk beperkte en incorrecte kennis over de rivieren in uw regio en provincie maken uw beweemde herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman weinig aannemelijk.

Naast uw incorrecte kennis over de rivieren in uw regio blijkt uw kennis van de dorpen eveneens incorrect. Gevraagd de weg te beschrijven van uw dorp naar Surkhakan, waar u kwam voor uw werk als riksja chauffeur, geeft u een gedetailleerde wegbeschrijving. Echter, deze wegbeschrijving komt niet overeen met informatie van het CGVS. Zo zegt u dat u onder meer achtereenvolgens langs Tarang, Mashina, Mandawar en Farmankhel passeerde op weg naar Surkhakan (CGVS, p. 9). Ook de weg naar Kharoti beschrijft u als gaande via Mashina en vervolgens Mandawar (CGVS, p. 14). Echter, het dorp Mashina ligt volgens de beschikbare kaarten helemaal uit de richting van Mandawar en Farmankhel. Wanneer u hierop gewezen wordt en gevraagd om dit te verklaren zegt u dat de mensen, die u naar Mandawar moest voeren, u vroegen om hen af te zetten in Mashina en dat ze dan te voet verder gingen, wat gezien de ligging van beide dorpen maar weinig steek houdt (CGVS, p. 14).

U wordt verder gevraagd welke districten in uw regio er het dichtste bij uw eigen district liggen waarop u louter de vijf districten van de provincie Laghman benoemt (CGVS, p. 14). Gevraagd welke van deze door u benoemde districten het dichtste bij uw regio liggen zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 14). Uw

voogd stelt vervolgens dat u de vraag niet begrepen zou hebben. U wordt vervolgens erop gewezen dat sommige van de door u benoemde districten ver van uw regio liggen en gevraagd of u weet welke van deze districten er dan dichtbij zouden liggen maar u kan dit opnieuw niet meegeven (CGVS, p. 15). U wordt er ook nog op gewezen dat er districten van andere provincies dichterbij liggen dan sommige van de districten die u benoemde maar ook hierover heeft u geen informatie (CGVS, p. 15). Volgens info van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, grenzen de districten Mehtarlam/Badpakh en Alingar van de provincie Laghman, de districten Surkhrod, Behsud en Khogyani van de provincie Nangarhar, en het district Surobi van de provincie Kaboel aan Qarghayi.

Uw verklaringen over uw reisweg van uw dorp naar de grens van Afghanistan zijn ook weinig overtuigend. U verklaart dat u naar Nimroz reisde en daar de grens naar Iran overstak (CGVS, p. 17). Gevraagd welke plaatsen, steden of provincies u allemaal passeerde onderweg naar Nimroz zegt u dit niet te weten en voegt u toe dat het "gewoon woestijn, plaatsen" waren (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd of u enig idee heeft welke plaatsen u gepasseerd zou kunnen zijn onderweg kan u opnieuw geen antwoord geven (CGVS, p. 17). U haalde eerder aan via "Kampani" gereisd te zijn (CGVS, p. 17). U plaatst dit in Kaboel (CGVS, p. 17). Gevraagd of dit tot de stad Kaboel behoort blijkt u ook dit vreemd genoeg niet te kunnen meegeven (CGVS, p. 18). Volgens de kaart is Kampani een plaats in het vijfde district van de stad Kaboel. U weet ook niet welke districten u zou gepasseerd zijn op weg van uw dorp naar Kampani (CGVS, p. 18). Gezien de reis van uw dorp naar de grens in Nimroz u doorheen bijna heel uw land zou hebben geleid is het opmerkelijk dat u, behalve Kampani, geen enkele plaats, stad of provincie onderweg weet te vermelden.

Verder roepen uw verklaringen over de kost van uw reis naar België vragen op. Zo zegt u dat uw reis één miljoen kaldar heeft gekost. Het inkomen van uw familie kwam enkel van het werk van uw broer als schoenenpoetser en jullie landbouwgrond, vier jerib groot (CGVS, p. 5). Gevraagd hoe u aan het geld voor uw reis kwam zegt u dat jullie hiervoor één jerib land verkochten. Dit zou mogelijk geweest zijn omdat dit land toch geen gewassen produceerde (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom iemand deze grond dan kocht voor dit bedrag zegt u plots dat het toch wel gewassen produceerde – "waarom niet" – maar dat jullie het land ongebruikt lieten (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom jullie landbouwgrond ongebruikt lieten, gezien jullie beperkte inkomsten, beperkt u uw verklaring tot de stelling dat jullie "de efficiëntie niet hadden om dat te doen" (CGVS, p. 17). De vraag wordt u nogmaals gesteld maar u zegt louter "één jerib, hoeveel heeft dat nodig, dit is Europa niet" (CGVS, p. 17). Dergelijke vage en incoherente verklaringen over hoe jullie het geld voor uw reis wisten te verkrijgen kunnen er maar weinig van overtuigen dat u een landbouwerszoon uit Laghman zou zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat u uw herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman niet kan aantonen. Geloofwaardige verklaringen over uw herkomst zijn echter belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het CGVS kan zich op basis van uw verklaringen onmogelijk een duidelijk en geloofwaardig beeld vormen van uw herkomst en de reden(en) voor uw vertrek.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gezien wijdverspreide corruptie in Afghanistan hebben Afgaanse documenten slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Verder is het opmerkelijk dat uw taskara en die van uw vader, afgehaald in 1387, afgestempeld is met een stempel van 1383. Het document van het districtshuis aangaande uw problemen in 2015 is dan weer afgestempeld met een stempel uit het jaar 1386 (2007/2008), het jaar voor u uw taskara verkreeg. Deze opmerkingen doen nog meer twijfelen aan de echtheid van uw documenten.

Uw voogd en advocaat halen mindere intellectuele capaciteiten van uw kant aan om uw beperkte kennis van uw regio te verklaren (CGVS, p. 22). Echter, nergens in het gehoor bleek dat uw intellectuele capaciteiten een normaal gehoor in de weg zouden staan. U leek alle vragen te begrijpen en gaf dit ook te kennen op het einde van het gehoor (CGVS, p. 21). U was tevens in staat een lang en gedetailleerd relaas te geven, zij het over problemen waarvan de geloofwaardigheid wordt betwist (CGVS, p. 19 en 20). Gezien de aard van de vragen – peilend naar namen van rivieren, de ligging van dorpen en districten, en de bron van het geld voor uw reis – kan bovendien bezwaarlijk worden gesteld dat u, zeker gezien u voor uw werk doorheen uw district zou hebben gereisd, op dergelijke eenvoudige basisvragen geen antwoord zou kunnen geven. De loutere stelling dat u omwille van beperkte intellectuele capaciteiten dergelijke basiskennis niet zou bezitten is weinig overtuigend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 29 mei 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 19).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 12, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “de zorgvuldigheidsverplichting”, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 4 en 20 van “de herschikte kwalificatierichtlijn”, van de artikelen 4 en 14 van “het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS” (de verzoekende partij bedoelt wellicht het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), van “artikel 3 EVRK” (de verzoekende partij bedoelt wellicht artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en

goedgekeurd bij wet van 25 november 1991), van artikel 24, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22bis van de Grondwet en van “de leidende beginselen van UNHCR”.

2.1.1. De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uitleg omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het hoger belang van het kind. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat zowel door de voogd als de door advocaat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gewezen op het lage intelligentie niveau van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft bijgevolg een kwetsbaar profiel. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij op de hoogte was van het gegeven dat ze ongeschoold was, en een laag IQ heeft, maar hiermee geen rekening heeft gehouden tijdens het gehoor daar ze geen aangepaste vraagtechniek heeft gebruikt. De verzoekende partij meent ook dat er te veel geëist wordt van haar. De verzoekende partij vervolgt dat ze gedetailleerd kon vertellen over de problemen die zij zelf had meegemaakt, over haar dagelijks leven, haar herkomst en bovendien nog stavingsstukken voorgelegd heeft. De verzoekende partij wijst ook op de gedeelde bewijslast en meent dat zij haar medewerkingsplicht volbracht heeft. De verzoekende partij beklemtoont dat zij gedurende haar gehoor in overeenstemming met haar capaciteiten, zoveel mogelijk informatie gegeven heeft.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de

betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

Gelet op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 29 mei 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad wijst erop dat door de verwerende partij niet wordt betwist dat de verzoekende partij minderjarig was op het ogenblik van haar aankomst in België en haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Voorts betwist de verwerende partij niet dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tot het derde jaar van de lager onderwijs naar school ging en daarna als minderjarige riksjaachteur werkte.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers kennis over zijn voorgehouden herkomstregio dermate beperkt en incorrect is dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij (i) een bijzonder beperkte en incorrecte kennis heeft van de rivieren die door haar district en provincie stromen, (ii) onvoldoende op de hoogte is van de ligging van naburige dorpen en districten in haar regio, (iii) op een plaats in Kaboel na geen enkele plaats, stad of provincie weet te vermelden die zij op de reisweg van haar dorp naar de grens met Iran zou hebben doorkruist, (iv) vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de financiering van haar reis naar België.

De verwerende partij wijst op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de rivieren Alingar en Alishang samenkomen in het district Mehtarlam en verder als één rivier door het district van de verzoekende partij stromen, waar zij samenvloeien met de Kaboel-rivier en voorbij Darunta de provincie Nangarhar binnenkomen. Zij stelt vast dat de verzoekende partij verkeerdelijk verklaarde dat de provincie Laghman twee rivieren heeft, de Alishang en de Alingar, en dat deze samenkomen in Darunta. Zij stelt tevens vast dat de verzoekende partij niet weet welke rivier op vijftien minuten wandelen van haar dorp stroomt. Dat de verzoekende partij niet weet dat de Alishang en de Alingar in het district Mehtarlam samenvloeien, is volgens de verwerende partij des te opmerkelijker gelet op verzoekers verklaring de regio in kwestie als riksjaachteur te hebben aangedaan. Tevens merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij niet kan aangeven vanuit welke regio's de Alishang en de Alingar in de richting van haar dorp stromen, welke regio's, steden of provincies stroomopwaarts langs de Alingar gelegen zijn en welke regio's, steden of provincies stroomafwaarts voorbij Darunta gelegen zijn. De verzoekende partij blijkt verder niet op de hoogte van het feit dat de brug bij Surkhakan over de Kaboel-rivier gaat, noch van het feit dat deze rivier door haar regio loopt.

De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat de verzoekende partij niet weet welke rivier op vijftien minuten wandelen van haar dorp stroomt er kan op wijzen dat zij niet afkomstig is uit Tarakhel. Vooreerst is de Raad niet overtuigd dat *in casu* van de verzoekende partij mag worden verwacht dat zij bekend is met de noties stroomopwaarts en stroomafwaarts, laat staan dat zij kan aangeven welke plaatsen stroomopwaarts dan wel stroomafwaarts langs een rivier zijn gelegen. Bovendien laat de informatie aanwezig in het administratief dossier de Raad niet toe in te schatten in welke mate er van een minderjarige, laaggeschoolde riksjachauffeur mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de ligging en loop van deze rivieren. Voorts wordt in de bestreden beslissing veel nadruk gelegd op de geografische kennis van de verzoekende partij met betrekking tot de loop van de rivieren, maar geeft de verwerende partij niet aan waarom ze hier zoveel belang aan hecht gelet op het profiel van de verzoekende partij. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat er tijdens het gehoor niet veel vragen gesteld werden omtrent de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij in het dorp Tarakhel als minderjarige riksjachauffeur. De Raad stelt vervolgens in dit verband vast dat de vragen die betrekking hadden op haar onmiddellijke leefomgeving door de verzoekende partij tijdens haar gehoor beantwoord werden. Echter de bestreden beslissing bevat geen motieven omtrent deze informatie die door de verzoekende partij verstrekt werd. Blijkens het gehoorverslag was de verzoekende partij in staat om te antwoorden op de haar gestelde vragen over de landbouwactiviteiten van haar vader. Zij gaf onder meer informatie over de gewassen die haar vader teelt en de plant- en oogsttijden van rijst in haar regio (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8). Verder noemde de verzoekende partij de naam van een radiostation waarnaar zij in Afghanistan zou hebben geluisterd en wist zij daarnaast ook andere radiokanalen op te noemen (*ibidem*, p. 13). Gevraagd naar natuurrampen die zich voordeden in de laatste jaren voor haar vertrek, verwees de verzoekende partij naar een aardbeving en een grote oversroming waarbij een aantal kuchi's door een vliegtuig zouden zijn gered nadat hun vee verdronken was. Gevraagd of zij iets had vernomen over constructiewerken in verband met overstromingen, gaf zij aan dat er in Charbagh een barrière werd geplaatst om overstromingen tegen te gaan (*ibidem*, p. 13, 14). De verzoekende partij wist tot slot ook aan te geven dat er ten tijde van de laatste presidentsverkiezingen in Afghanistan stembureaus waren voor respectievelijk vrouwen en mannen in de meisjesschool en jongensschool in het centrum van Qarghayi (*ibidem*, p. 18). Er dient voorts te worden vastgesteld dat er met betrekking tot deze elementen ook geen informatie is opgenomen in het administratief dossier en dat derhalve door de Raad niet kan worden nagegaan in welke mate verzoekers verklaringen dienaangaand correct zijn.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verder dat de verzoekende partij een incorrecte kennis heeft van de dorpen in haar regio. Zij wijst erop dat de verzoekende partij in haar beschrijving van de weg naar twee andere dorpen een plaats noemde die volgens de kaarten aanwezig in het administratief dossier in beide gevallen uit de richting van andere plaatsen langs de beschreven weg ligt en dat zij hier geen steekhoudende verklaring voor had. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor ook een beschrijving heeft gegeven van de weg tussen haar dorp en de plaats Pole Jogi, maar dat het op basis van de kaarten aanwezig in het administratief dossier niet mogelijk is die beschrijving te verifiëren (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). De verzoekende partij blijkt ook correct te hebben aangegeven dat het dorp Surkhakan langs een weg ligt die van Kaboel naar Jalalabad gaat (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). De Raad meent dat de vaststellingen in de bestreden beslissing niet toereikend zijn om verzoekers kennis van de dorpen in zijn omgeving als incorrect af te doen.

Wat betreft verzoekers gebrekkige kennis van de plaatsen die hij op zijn reisweg van zijn dorp naar de grens van Afghanistan met Iran zou zijn gepasseerd, meent de Raad dat het hier evenmin kennis betreft die betrekking heeft op verzoekers onmiddellijke leefomgeving. Gelet op het profiel van de verzoekende partij, acht de Raad het niet redelijk om van haar te verwachten dat zij een ruimere kennis heeft aangaande een route die zij slechts eenmaal in haar leven heeft afgelegd.

De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit, nationaliteit en herkomst een essentieel element is in de asielprocedure.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 juni 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS